

Door **Marjolein Schipper****Toen**Tips? Mail naar mschipper@telegraaf.nl

Tijdloos Tomado

Mijn zus Marijke had er vroeger een in haar kamer hangen: zo'n op het oog eenvoudig Tomado-rekje met kleurige planken. Er stonden pockets in van Joop ter Heul, stapeltjes met singletjes voorzien van kleurige hoesen en een mintgroene wekker. Het grappige is dat het bekende oer-Hollandse merk Tomado nooit uit is geweest. Ook nu zijn de rekjes en andere huishoudelijke hulpjes heel gewild, zowel de originele exemplaren als de (retro-)ontwerpen van Metaltex. Dit bedrijf, simpelweg te vinden via tomado.nl, bezit sinds de jaren 80 de merkrechten.

Tomado werd in 1923 in Dordrecht opgericht door de gebroeders Jan en Wim van der Togt. Tomado staat dan ook voor Van

der Togt Massa Artikelen Dordrecht. Een bescheiden bedrijfje dat simpele fotohaakjes uit koperdraad vervaardigde. Na een opdracht van de Nederlandse Vereniging van Huisvrouwen om een metalen afdruiptrek te ontwikkelen, volgde een stroom van superhandige huishoudelijke producten zoals aardappelstampers, flessenschrapers, wasrekken en opbergkruisjes.

Gerrit Rietveld wees Tomado in zijn roemruchte stijlgids *Goed wonen* aan als schoolvoorbeeld van excellent Hollands ontwerp. In 1958 kwam het inmiddels beroemde boekenrek op de markt, gemaakt van draadwerk en plaatstaal, geleverd in de kleurencombinaties zwart, geel, rood en blauw.

Lezer Peter Bruins stuurt me een foto van de bestelcatalogus uit

Alles was heus niet beter in de jaren 60, 70 en 80, maar misschien wel veel leuker! In deze rubriek halen we bijzondere herinneringen op. Vandaag: het tijdloze Tomado.

1979 en een foto van het Tomadogram-krantje, een speciale uitgave voor klanten. „Mijn vader heeft vanaf de oorlog een huishoudelijke winkel in de Amsterdamse Kinkerstraat gehad. Het hoogtepunt was het 'Barbertje' dat wij als winkel mochten presenteren." Dat was een draadmandje dat aan de onderkant van een kastplank kon worden gehangen. Nu gemeengoed, toen een nieuwe, ingenieuze vinding waarmee extra kastruimte werd gecreëerd.

Joke Hogebrug gebruikt de Tomado-voorraadbussen al meer dan 53 jaar. „Voor suiker, koffie en de Douwe Egberts-bonnetjes. In een groot voorraadblok bewaart kleinzoon Yori zijn knikkers. Mijn ouders dreven vroeger een 'winkel van Sinkel'. Van een Tomado-vertegenwoordiger kreeg mijn vader ooit een klein blikje waarin ik nu reserveknoopjes bewaar. We waren met vijf meiden thuis en veel van onze (Tomado-)uitzetspullen kwamen uit eigen winkel.”

De gebroeders Van der Togt hadden een prachtig bedrijfscredo: „Zelfs het eenvoudigste voorwerp ligt niet beneden onze waardigheid, mits het in zijn uitvoering volmaakt is.”

Volgende week: leuk, die Koningsdag, maar mist u stiekem de beelden van het defilé op Soestdijk? Stuur uw herinneringen naar toen@telegraaf.nl

Het bekende, ogenschijnlijk eenvoudige boekenrek dat sinds 1958 niet meer uit de mode is geweest.
FOTO
HOLLANDSE
HOOGTE

Hoe gaat het met...

Joan Haanappel

*Je zou het haar absoluut niet geven, maar voormalig kunstschaatskampioene annex commentator **Joan Haanappel** is 77.*

Dat betekent niet dat Joan Haanappel rustig aan doet. Integendeel, zij is via de Joan Haanappel Stichting Kunstrijden Nederland nog steeds onvermoeibaar bezig om 'haar' sport in de Nederlandse schijnwerpers te krijgen. Dat valt niet mee.

„Terwijl kunstrijden de beste bekeken olympische wintersport is”, verzucht Haanappel, wier televisiecommentaren in het geheugen gegrift staan (‘En weer een dubbele Rittberger!’). Samen met haar voormalige rivale Sjoukje Dijkstra organiseert Haanappel viermaal per jaar schaatskampen van een week

voor jonge talenten.

„Ik heb geen kinderen, dus ook geen kleinkinderen, maar wil graag iets doen voor de jeugd én voor mijn sport. Sjoukje en ik weten dat je er zonder steun in de rug niet komt. Het grappige is dat wij zonder elkaar waarschijnlijk nooit zo succesvol waren geweest. Al waren we dan rivalen, je trekt je toch aan elkaar op.”

Haanappel is op zoek naar sponsors voor haar stichting. „Iedereen roept dat kunstrijden zo fantastisch is om naar te kijken. Laten we er dan iets aan doen om het ook in Nederland een kans te geven.”

Dit mag nooit weg!

Dit schattige popje van porselein is van Engelse makelij. De moeder van Shelagh Aniba kreeg het cadeau in 1919, vlak na haar derde verjaardag. „Het jurkje is van een blauw lint gemaakt en de strik op het hoofd van het popje gaat door een porseleinen lus. Zowel de armpjes als de beentjes kunnen bewegen”, vertelt Shelagh. De schoentjes zijn erop geschilderd, net als het kleine hemd. „Mijn moeder die 98 is geworden, was er altijd zuinig op. Het popje heeft samen met haar heel wat landen en plaatsen gezien!”

